

но в подобни ексклузивни исторически, държавно-политически и др. прежеждия.

Това, разбира се, е емпирично доказуемо и от нашата родна история. Участието на цигани в националноосвободителните борби против османското владичество и в антифашистката съпротива е ставало не като „делегирано“ официално представителство и съучастие на ромския етнос в тези исторически събития и процеси. То се е извършвало в своеобразен атомизирано-личностен социално-исторически и житейско-биографичен план. Тъкмо дехерметизирането на собствената ромска житейска история, възприемането на семиотично-семантичните послания на историята на „другите“ (общности, държави и т. н.), генерализацията на социалните цели, идеи и идеали, които съответни ексклузивни събития и процеси са осъществявали или потъпквали, са били предпоставките и факторите за персоналното участие и личностнобиографичния „почерк“ в тези събития и процеси и на съответните цигани – действащи лица.

В подобен план биха могли да се разгледат и другите значими проблеми, които Б. Мизов съвсем основателно поставя за трактовка. Тъкмо социопространствената дислоцираност (историческа и актуална) на ромите съществено влияе и въздейства върху възможностите и способностите им да „оставят името си“ не само като личности, но и като етнично колоритен субект върху страниците и паметниците на материалната, а още повече на духовно-културната ни история в нейните актуални и бъдещи измерения.

Парцелирането на пространството

Характерът и особеностите на социопространственото разположение и устройство на циганите предполагат, възпроизвеждат и стимулират **различно духовно и практическо отношение към отделни парцели на пространството и населяващите го субекти** (общностни и индивидуални). Това отношение рефлектира и обективира във и чрез себе си съответна неравнопоставеност в ценностно-нормативните критерии, които са призвани да мотивират, обосновават или оправдават конкретни (всекидневни или екстремни) ромски поведенски актове или устойчива поведенска стратегия и тактика в